

“Ens vam prendre el ‘Bed & Breakfast’ com l’última cosa gran que faríem”

Tres mesos després d’haver posat a la venda el disc ‘Bed & Breakfast, Els Amics de les Arts ja n’havien venut 4.000 còpies. En parlem amb Dani Alegret (veu i piano) i Ferran Piqué (veu, guitarra i bases).

EL TEMPS

“Ens agrada trobar la grandesa de les petites coses i saber-la reflectir en les lletres. Sortir de casa i veure un gos com travessa el carrer pot ser molt interessant”

Per què el nom d’Amics de les Arts?

—DANI ALEGRET: Som uns tastoletes. Ens agrada fer de tot però no fem res bé. No ens agradava la idea de posar-nos una etiqueta d’artistes perquè no ho som. Som com les colles de ciclistes que queden el diumenge i ells mateixos s’anomenen “els amics de les bicis” perquè no són ciclistes professionals.

—Sou el grup estrella del 2010. Com us prova?

—D. ALEGRET: Estem molt contents, no ens imaginàvem que arribaríem tan lluny. Veure que ve tanta gent als concerts i que et donen premis és molt positiu. El reconeixement no té preu.

—FERRAN PIQUÉ: Es fantàstic que sigui així.

—I a què l’adjudiqueu, aquest èxit?

—F. PIQUÉ: Jo crec que l’hem anat cultivant durant cinc anys. El primer disc el vam publicar l’any 2005 i el vam enviar al concurs Sona 9, on es va emportar el premi del públic. A partir d’aquí vam

establir una minirelació amb la revista *Enderrock*. Aquests anys hem continuat treballant a través de les plataformes d’internet. A més a més, aquest és el primer disc d’estudi que hem fet i l’hem mogut pels mitjans de comunicació, cosa que abans no sabíem ni com es feia.

—D. ALEGRET: Home, també hem fet un disc molt bo!

—F. PIQUÉ: També s’ha tenir en compte el moment que viu la música en català. Hi ha molts grups, com ara Mishima o Antònia Font, que han obert moltes portes.

—Éreu conscients de què fèieu mentre enregistraveu el disc?

—D. ALEGRET: Només l’Eduard, però normalment no li fem gaire cas. La veritat es que ens vam prendre el *Bed & Breakfast* com l’última cosa gran que faríem. Vam sacrificar vacances i hi vam posar molts diners. Quan poses molta energia i interès en les coses, funcionen.

—F. PIQUÉ: En cap moment no pensàvem tenir èxit, era un *divertimento*. El disc l’hem finançat nosaltres i en principi només en volíem fer 1.000 còpies. Vam pensar a comercialitzar-lo a través d’en Pere Aguilar (que l’any anterior havia enregistrat Manel) i Discmedi. Finalment, en vam fer 2.000, però no amb la idea de vendre’ls tots.

—Fins ara hàieu fet la distribució per internet i gratuïta. Hauríeu assolit aquest èxit si haguéssiu continuat per aquest camí?

—F. PIQUÉ: La distribució per internet funciona quan ja tens un nom. Si no, és molt complicada. Si no haguéssim distribuït per les botigues no hauríem tingut el *boom* que hem tingut. Fins ara funcionàvem per xarxa i per això ens definíem com un grup 3.0.

—De manera que, tot i aquest escenari positiu de què parlem, el camí no ha estat fàcil?

—F. PIQUÉ: És just ara, que comença a ser fàcil, després d’haver fet actuacions i haver sortit a la ràdio. Així i tot, sempre vius amb el dubte de si funcionarà o no.

—D. ALEGRET: Hem picat pedra molts anys. Penso que es bàsic que al públic li agradin les teves cançons i el teu directe, i nosaltres ho hem sabut fer. No volem deixar de sorprendre, i per això ja preparam coses noves per a la gira de l’estiu.

—**Hi haurà canvis en el directe?**

—F. PIQUÉ: D’entrada ara anirem amb banda, amb baix, bateria i vents, sense deixar les bases ni el sintetitzador.

—**La clau d’aquesta connexió amb el públic es la quotidianitat de les vostres lletres?**

—D. ALEGRET: Les lletres són un factor clau en l’explicació del perquè som aquí. Des d’un principi vam decidir que en tindríem molta cura. Ens agrada trobar la grandesa de les petites coses i saber-la reflectir en les lletres. Sortir de casa i veure un gos com travessa el carrer pot ser molt interessant. Jo sempre he valorat molt això, ens els altres grups. Avui escriuen lletres molt bones, els grups que canten en català.

—**Al disc recupereu dues cançons antigues, “Liverpool” i “Per mars i muntanyes”.**

—D. ALEGRET: “Per mars i muntanyes” és un encàrrec que ens va fer la revista *Mala lletra* per a un disc que parlés de coses de somnis, i quan vam fer el disc ens feia il·lusió posar-la-hi. Però per això surt com a cançó amagada.

—F. PIQUÉ: Ens havia quedat penjada sense entrar a cap disc.

—**I per què amagada?**

—F. PIQUÉ: Conceptualment, és fora de *Bed & Breakfast*.

—D. ALEGRET: Personalment, m’agrada que els discos acabin amb una cançó tranquil·la i relaxada, i aquesta era ideal.

—**I “Liverpool”?**

—F. PIQUÉ: És del disc *Catalonautes*, però es deia “Mecanoscrit del segon origen”. Ens agradava molt. Un dia, assajant el nou disc, plantejàvem d’incloure-hi una cançó antiga i primer vam pensar de posar-hi “A vegades”, que sempre ens ha funcionat en el directe, però al final la vam descartar. En Dani va proposar una versió més tranquil·la de “Mecanoscrit” amb el piano i vam veure molt clar que entrava al disc.

—D. ALEGRET: Va ser un d’aquells moments màgics.

—**Com ho feu per compondre tots quatre? Què hi aporta cadascú?**

—D. ALEGRET: Depèn de la cançó, però en general ho fem tot entre tots.

—F. PIQUÉ: Mai no apareix algú i diu: “Això anirà així”, i si algun dia passa això li direm que no ens agrada! Però cadascú hi aporta coses diferents. En Dani, per exemple, porta més lletres o coses fetes amb el piano; en Joan Enric, amb la guitarra; jo, coses fetes amb ordinador; i l’Eduard n’aporta 200.000 d’abstractes.

—D. ALEGRET: Les millors cançons surten quan algú aporta una idea i els altres la comencem a treballar en el nostre camp.

—F. PIQUÉ: Així va sortir la cançó “Bed & Breakfast”. La idea inicial era fer un musical i la vam acabar component en una tancada creativa a Sant Feliu de Guíxols. Allà també va començar “La merda se’ns menja”.

—**I d’on va sorgir la idea d’aquesta cançó?**

—F. PIQUÉ: En Joan Enric tenia aquesta idea de la parella que no es coneix i ha de sortir de la ciutat per millorar la vida. Tots hem tingut aquest somni alguna vegada, però resulta que per algunes coses depenem molt de la ciutat.

—D. ALEGRET: Jo tocava la guitarra un dia (perquè la toco però no em deixen fer-ho) i vaig fer un *riff* que sempre faig. En Joan Enric el va sentir i va decidir d’incloure’l ràpidament a la cançó.

—F. PIQUÉ: Realment sembla que expliquem una faula, però és que realment ho fem així. No tenim mètode. És assaig i error continu.

—D. ALEGRET: De totes maneres, en el moment que tenim un esquelet som molt seriosos.

—**Les lletres també les escriviu entre tots?**

—F. PIQUÉ: Sí, obrim molts *google docs* on cadascú hi té un color i anem fent les propostes.

—**Aquestes lletres enfoquen la vida amb molta ironia. Forma part de la filosofia del grup?**

—D. ALEGRET: Forma part de la nostra filosofia de vida. Sempre hem estat amics, amb una relació plena d’ironia i humor. Davant les coses s’ha de riure.

—F. PIQUÉ: No sempre és tot flors i violes. Per això riem en els pitjors moments.

—**Els personatges de l’últim disc també viuen així.**

EL TEMPS

“Sempre hem estat amics, amb una relació plena d’ironia i humor”

—F. PIQUÉ: Tots els personatges del *Bed & Breakfast* estan sols i són uns perdedors, però en cap moment no es mostren amargats. Tot al contrari.

—**I el màxim exponent d’això és “L’home que treballa fent de gos”?**

—D. ALEGRET: Es sens dubte el personatge clau que representa aquest paper.

—**Us pregunten molt si les històries son autobiogràfiques?**

—D. ALEGRET: Sí. I en realitat no ho són, exactament, però qualsevol cosa creativa té un tant per cent elevat de vivències personals. Quan s’escriu, tothom hi posa part de la seva vida.

—F. PIQUÉ: Retratem personatges i moments que potser ens hem imaginat o en què tu t’has vist fent el ridícul. “Les meves ex i tu” sorgeix de la història d’un amic que va dir a en Joan Enric que les seves ex feien surf.

—D. ALEGRET: A vegades rebem correus de persones que en expliquen que han passat situacions semblants a les que expliquen les nostres cançons. Ens passa sobretot amb “Jean-Luc”.

—**La vostra música es cataloga com a cançó d’autor, pop indie o folk català amb fusió electrònica, entre més. Amb quina us sentiu més còmodes?**

—D. ALEGRET: Potser la que ens agrada més és l’última que hem sentit: pop d’autor, perquè fem pop i expliquem històries.

Marta Rubirola